

Jonuk, szirdelė, da truputi pasėdek,
Ant ilgiaus muso szliubo neatydek,
Juk zinai, tevas ant tavės nesirustina,
O tave paguodoje ir myli mano motina.
— Kur josios tevas?

Kas Nepazinstą Dievo, Tas Nepazinstą Tevą.

TIKRAS ATŠITIKIMAS.

Nedideliam nameliu stovin
cio apie puse adynos kelio no
miestelio Klacku, pravirko
graundynai naujai užgimusi
kudikėlis. Gerai velijente kai-
minka sena Katre užsieme ku-
dikiu ir serganciu motina.
— Bukie spakaina, — kalbedama
tankei in ligonia viras tavo nu
sidžiauga kada pareges koki
puiku suneli Dievas jums da-
ve.

Varginga motere nieko ant
to ne atsake nes apiverke ir
nematant Katrei nusluoste bi-
rantes aszarus is akiu. Kita-
dos jautese motere laiminga ir
teip gerai jiem vedesi. Vyras
josios darbininkas fabrike Ta-
mosius žugda dirbdavo szirdin-
gai fabrike per visa nede-
lia, o subatote atnesdavo pul-
ku užmokesti namon kuria
atduodavo paciei. Nes dabar?
Ant tu misliu nebegele sudre-
bejo. No keliu metu josios vyras
suvisai persimaine. Du dar
bininkai pribuvo isz gilumos
Rosijos, ir tiejei tai buvo prie-
zaste jojo prazuimo. Per tai
Tamosius žugda pragaiszino
savo linksmybe ir pakaju o
kas daugiause — tikemya. Kas
karta persededavo savo laika
karcemoje terp savo draugu,
kurie kalbejo jog piningai nuo
latos turi butie begije terp
zmonių, o Tamosius kas kart
daugiau iszyminejo isz kasos
paczedumo in kuria niekad
jau ne pridėdavo.

Kuom daugiau persededavo
Tamosius karcemoje tuom
bjauresniu pasilikdavo namie,
ypatingai del savo pacios.

Du suneli kurie atejo ant
svieto pirmutiniuose metuose
pagivenimo greitai parejojo
permaina tevo. Pasijuto jog ga-
lejo sau daryt kas jam patiko
be bausmes, o beda mokytiniui
kuris distu juos nubaut. Nie
kam teip neapejo permaina Ta-
mosiue kaip jojo paciei. Su
skausmo szirdije žinojo kaip
slinko no josios linksmybų
ir gilukis isz namu. Kitados
vieszpatavo grincioje pakajus,
nes dabar riksmas ir barnis.
Kentoje nebegele szirdije ir ti-
kejoj jog kada Dievas vela ja
ja apteiks kudikiu, gal Tamo-
sius persimainys. Szendien tai
po desimtis metu no užgimimo
paskutinio jauniausio sunelio,
užgime jiems treczes ir tai ve-
la sunelis. Motina lauke jojo
su nekantrumu, nes nusimine
labai mislindama "nes kaip te-
vas jin priyma".

Saule jau nusileido kada te-
vas sunkeis žingsneis atsilviko
namon. Szuirejas piktai ant
gulinciosz moteries, kuri nera
mei žiurejo ant jojo tassai pere-
jas kalis kartus po grinczia.
Ant galo ligone negaledama il-
giaus užtilet paszauke:

— Tamoseli, dirstelek tik
tai ant muso sunelio; juk jisai
kaip du laszai vandens pana-
s in tave.

— U-gi kas tai man apei-
na! — suriko užpikias Tamo-
sius. Zinai tiktai tiek jog jau
nesiranda del jojo vietos prie
mano stalo!

— Sarmatinkis Tamosziau!
— paszauke Katre sarmatin-

kis rugot ant teip mazo sutve-
rimo. Gerai mano tevas nekar-
ta kalbedavo jog "ka Dievas
sutvere ne duos jam isz bado
numirt".

— Kas tau apeina ka asz
kalbu? — atsake Tamosius.
— Kas man apeina? — paan-
trino narsei motere, — niekas
man ne apeina, nes ta tau galiu
pasakyt, jog geras krikszcio-
nis kitaip apsiejina su savo pa-
cze ne kaip tu, kaimine.

— Ka, ar asz turiu tokiu
bobiszu kalbu klausyt savo
grincioje! — suriko Tamo-
sius. — Dziaugkis jog ne esi
viru, ba buciau tave tuojaus
padejas už tokius zodzius!

— Eee! ne karszcioik teip
kaiminai. Ziurek, sztai tas va-
balelis, ka tik atejo ant azio
svieto ir niekam nieko pikto
ne padare jau tau stovi ant ke-
lio, nes kas gal zinot, ar jisai
tau kada ne atnesz gilukio.
Skaicziau kitados senoje kny-
goje, jog veliausia užgimus ku-
dikiai visados atnesza giluki.

— Spjaudau ant tokio gilu-
kio! — ryktelejo užpikias bajei
Tamosius o trenkes isz visu
pajegu durimis greitai iszejo
isz grincios.

— Tegul sav ejna nesirupin-
kie, — linksmino sena Katre.
— Ne verk, ba tau szkadins
ant svejkatos, o ka-gi veiktu
tas vabalelis be tavias? Tavo
vira jau perdirbo ant savo kur
palau, tiejei du maskolei, nes
nesirupink. Ba Dievas da jin
suras. Tavo virui reike tik ko
kio sunkaus krizaus, kuris su
lenktu jojo peczius, o tada per
simainis.

Senes pamokinimai ne ejo
ant niek. Susirupinus motina
apsimalzino po valei ir su ge-
resne vilte pradejo žiuret ant
atejties.

II.
Mazas Franukas kuris atejo
ant azio svieto teip no tevo
szaltai priymtas, turejo vos
trejeta metulu, kad viena die-
na motina atejo no lauko su
didelu skausmu szone ir turejo
atsigult in lova. Tuojaus par-
gabeno kuninga ir gydintoju,
nes abudu tuojaus pazino jog
apie pasveikima jau neyra ka
kalbet. Ligone pasirenge ant
smert, nes daugiause jai szirdis
skaudejo apie Franuka. Kas
su juom desis? Melde szirdin-
gai idant pargabentuo josios
broli Jona, kuris turejo varsto
ta staliuzka miesteliu Kloc-
ke, o priek tam buvo bevaikis.

— Jonuk — melde ligone
su sudetom rankom — paymk
pas save Franuka ir pavelink
jam pas save butie pakol ne
uzaus.

Staloris palingavo su galva
ant zenksio sutikimo, ba isz su
sigraudimo ne galejo zodzo
prakalbet. Kada žinojo jog
brolis neatsake josios praszy-
mo nusiszipsojo anioliskai ir
su keleis atsideusejimais atyda-
ve Dievui dusze.

Kada motina likos palaido
ta Franukas persikele in nama
savo dedes Jono, ir jautesi na-
mie, jauti jog yra milemu; ir
ka-gi daugiau kudikis geidze,
jagu žino jog yra miletu?

In kelioleka metu po tam
dede Jonas aplaike puiku dar
ba fabrike naminiu rakandu
Varsave tai ketino neuzligio
persikraustint.

— Kaip mislini pacziule —

tare staloris in pacze — ar pa-
ymseme su saviu Franuka
in Varsave?

— Noretai labai — atsake
pati — kaip man rodos, tai
be jo negaletau gyvent. Butu
tai po tei-ybei, griekas nu-
aunst vargeza pas jo teva ku-
ris jin teip nekekecze ir teip su
juom n-dorai apsiejdavo.

— Ir man teip iszrodo —
atsake staloris — tuojaus nu
vaziuosiu pas szvogerį. Turiu
vilti jog jin užtiksiu namie.

Kalbedamas tai permaine
savo drabuzius, skribele ir laz-
dele ir iszejo.

— Griskz greitai ba da tu-
rime dug del padarimo! —
paszauke pati paskui iszejau-
ti.

Kada staloris pribuvo in vie-
ta ir jau ketino nusiduot in
grincze szvogerio kad sztai kas
tokis stuktellejo in peczius.

— Kur ejni? — paklause
užkimusis balsas.

Uzpultas teip netiketinai, su
stoji in parejojo savo szvogerį
pas kuri norejo ejti, nes atsiyre
adbulas matidamas jin girta.

— Turiu pas tave reikala —
atsiliepo po kokiam laikui —
ir noretai czionais su tavim pa-
sikalbet ydant nereikalautu
pas tave ejt. Pasakyk man
szvogereli ar atyduotum man
savo Franuka ant visados?

— Norime paymt jin su saviu in
Varsave.

— Su noru! daryk su juom
ka nori. Man tas vaikas suvis
nereikalingas ir džiaugiosiu
kada jin nematau. Kada va-
ziuosite?

— Uzsporyt, ankstibu tru-
kiu. Pasilik su Dievu!

— Velinu tau laimingos ke-
liones, o kas kizasi vaiko tai
da karta tau sakau jog daryk
su juom ka nori, ba asz su ji
resneis vaikais turiu gana erge-
lio.

— Tikiu tau — atsake sta-
loris ir suspaudes jam ranka
atsitolino.

Trecze diena isz ryto Jonas
su pacze ir Franuku iszkelia-
vo in Varsave. Tevas džiauge
si jog atsikrate no sunaus, ba
ir be jo turejo gana ergelio su
savo vireneis vaikais. In puse
meto po smertei savo pacios
Tamosius vela apsiejaciau.

Antra paczia labai lengvai
gavo. Jieji norejo tureti vyra,
o josios pasoges ant kuruo pa-
sigodejo 300 rubliu na ir apsi
pacziavo, jieji turejo vyra o
jisai jaja, nes ne ilgai su saviu
gyveno. Barnis ir keiksmai ko
ne kas diena atsiuvo pas juos
ir daejo lig tam, jog Tamo-
sius per visa diena persededa
uo karcemoje o tik ant nak-
ties ejdavo namon. Du jojo su
suniu Vincas ir Motiejus sto-
jos kas diena arszesni o musz
tinesse buvo pirmutiniai.

Perejo du metai o piktai pa-
ti Tamosiene persinesze in
amzina atsilsi, o sunus iszaugo
ant viru. Jaunesnis sunus Mo-
tiejus sugrizias isz vaisko, ap-
sipaczevo su savo meisterio
sziaucisizku dukte. Po tam in
puse meto veliau apsiejaciau
vo ir Vincas ir apsigiveno pas

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

teva, kur tevas apeme sau vie-
na kambari ir per visa amzi
maista. O da turejo szioki toki
užsiemima fabrike ir mislino
teip praleist gyvaste.

Nes isz priezasties ligos ku-
ri užpuole ant jo, suvisai nu-
puole ant pajegu ir nebuvo ti-
kias prie jokio darbo. Dabar
Tamosius labai susirupino ka
da pamisliu apie ateite. Ant-
ram kambari tuom kart baresi
Vincas su pacze. Isz pradzius
ne temino ant juju barniu, ba
turejo gana savo ergelio. Nes
ant kart iszgirdo kaip marti
pradejo rekt "tavo senis". Aha,
tai apie mane emu kalba, tu-
riu paklausit ka tai apie mane
kalba Atsidedo ant lovos ir
pradejo klausyt, nes ant kart
pabalo jojo veidas.

— Teip ilgiau ne gali buti!
— szauke pati Vincas — asz
neturiu laiko rupiatas tavo tevu
o kuris ne turi nieko. Name
priglaudos del senu butu jam
gerause vieta.

— Teip, — sake Vincas —
vis kas butu gerai, jago tevas
ne butu sau užsiraszias lig
smert daziurejima ir t. t. o ja-
go mus paszauktu in suda? Ta-
me ne yra juoku!

— Proval proval! kas tai
do proval! — trauke toliaus
pikta motere, kur nieko nesi-
randa, tai ir pats ciesorius isz
tuszcio indo nieko ne pripilo.
Mes nieko ne turime, jisai nie-
ko neturi, tai ant ko tas viskas
pasibaigtu?

— Turi teisybe pacziule
— pritaikinejo jai Vincas
Man pacziam jau tevas stojos
ne keczeno, jog ne žiuret ant
jo negaliu.

Senas tevas girdejo gana.
Su tyku atsidusimu puole ant
paduszku: szirdis jam plake
kaip kujis, krutine sunket du
savo, giarkle spaudet ku dusa
vimu. Turejo apsieit savo gru-
czele ba ant toliaus nespasa
bas joje ant toliaus buti.

(Tolaus bus).

Gabi dukrele.

Jurgbudzių Stepiene visiems
gyre savo dukters gabuma:
kad viska, kas tik ukinkys-
toje mandagiai ir greit padaro.

Tikosi, kad karta kaimyn-
ka Szacziene atejo in Stepus
viesznage atlankyti kaimy-
nus. Visa ta laika Stepiene
gyre tik savo dukra: — kad
darbi, tai darbi; žiurekit kaip
graziai pancziakas mezga, va-
kar tik pradejo.

— Ar jau baigi dukrel-
: paklause.

— Jau mamute, antra bai-
giu: dukte atsake.

— Gerai dukrele, skubink.
Nagi parodik ana pirmaja,
tegu prižiūres vieszne kaip
graziai numezgei.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

— O, tu svieteli, koks
darbzstumas, koks bruzgumas,
kad ne panczeka ne zino kuria
pirma pradeti megsti. Paste-
bejo kaimynka.

— Kad mamute pirmaja
dar ne nepradejau, nes asz
pradejau antraja pirma megsti.

Skrantu vaikinukai,
Tai kaip kvailiukai,
Ant kampu dzika trype,
Kaip pamato žmogų ejoant
tai cype.

Tiek to, paliksiu del Tara-
daiko,
Tegul jis nuo kampu nuvaiko,
Kad ant kampu ne stovetu,
Zmoniui ne užkabinetu.

Czion primenu apie mergynas,
Zinoma ne apie visas,
Tik tas, ka po stritus valkio-
jesi,

Terp savės peszasi.
Per nakti su dresem ulices
szluoje.

Uz vaikus vienos ant kitu
loje,
Szpigomis bad-ai,
Uz žiurkiu kabinai.

Viena Nedelos diena,
Buvo nuliudus ne viena,
Viena kita pradejo su nagais
draskit,

Net buvo szlyksztu žiuret.
O tai vis už vaikynus,
Uz lietuviskus naktigonykus,
O ne mažai toju naktigoninku
yra,

Ka nori pažint mergyna
szczira.

Ant mergynu nelaimės i-z
tolymesniu miestu,
Merginu pribuvo ir nor-jo
kad sau vyra rastu,

Tiejei prie pribuvusiu metesi,
Koznas naoja rinkosi.
Czienaities niekzes tai pa-
mate,

Net isz piktumo pasikrate,
Tuojaus pradejo landzioti,
Apie pribuvuses mergynas
szpinineti.

Kur tik pamato,
Nagus atstato,
In kudlus insikabyna,
Zurkes isz kudlu izgena.

O spjegimas,
O kniaukymas!
Ir teip yra visados,
Ir szirdes ne turi ne gedos,

Norint ir žmones apst-je,
Josios apie tai nedboje,
O jus ylgia-plaukes,
O jus kvailės!

Jagu darbeli turyte,
Tai malszei užsilaikykite,
Ir juoku ne darykite.

Oj tu mano varge,
Kas dejosi Nevarke,
Viseile atsiuvo,
O ne daug svieto pribuvo.

Szoko, ulavojo,
O ir dainavo.

Dvi mergynos isz kito mieste-
lio pribuvo,
Tai del vyru džiaugsmo buvo,

Su sportuka's sportavo,
Vos galo ne gavo!
Izsirinko sau sportukus,
Izblizkusius szpicukus,

Ant kitu ne neziurejo,
Ba ponaiczius turejo.
Bet vaikynai sustare,
Dury's atydare,

Sportelius ir merguzes lauk
iszvare.

Mergynos vaikus už ranku
paeme,
Na in in kur ten nusivede,
Ka dare ne sakysiu,

Ant kito karto paliksiu.
Tos dvi merginos ant tu spor-
teliu užklupo,
Del abieju kaili iszlupo,

Kas tokis tilipona pas vaita
paleido,
Vaitas tuojaus adbege.

Abidvi poras in cype pasod-
dino,
Ant bausmes apsudino.

O ka? Ar veseile ne buvo
gera,
Ar užmirsz Lietuvis kada?

Aez mislinu, jog tosios mer-
geles,
Niekad ne noretu tokios ve-
seiles?

Kad turetų trozskuma.

Sudzia: — Jau dvideszimta
karta esi korotu usz girtybe.
Ne suprantu, kaip gali teip
ger!

— O kad tai ponas sudzia
turetum toki trozskima, tai su
prastum.

Sulig tukstancziu žmonių "SEVEROS VAISTAI" yra geriausi.

KIEKVIENAS ŽMOGUS

o ypatingai tas kuris jau amžiaus sulauke,
turi saugotis jaknu ir inkstu ligos. Priselinti
prie tavęs ji gali, kad tu maiausiai jos lauke
o tasik tavo gyvenimas bus pilnas skausmu
ir kancizu žuot linksmo ir vilties pilnio
stovio, kuriuom sveiki žmones turetų geretis.

**SEVEROS VAISTAS
INKSTAMS IR JAKNOMS**
(SEVERA'S KIDNEY & LIVER REMEDY)

užves tave ant sveikatos ir laimes kelio. Jis
užlaikys ta taip svarbiu organu veiklama
sveiku ir suteiks tau daugiaus naudos negu
koks kitas vaistas. Preke 50c. ir \$1

**VIELU SUKRYŽIAVIMAS---
NERVISZKUMAS.**

Jausius žmogus kuno nervai yra lyg tikros
telegrafines vielos. Zinai kas atsitinka, kada
vielos susirepioja. Nervu surimtas yra
priežastim nerviszkumo, arszaus padejimo,
nemiego, nuolatinio neramumo ir užsi-
karszoziavimo stovio.

**SEVEROS
NERVOTONAS**
(SEVERA'S NERVOTON)

atgaivina ir nuramina nervus, gražina gale-
jima miegoti ir apsaugoja nuo praradimo
sveikatos. Preke \$1.00.

Severos vaistus pardavineja kiekvienas Aptiekininkas. Neimk kitokių.
Jai tavasis Aptiekininkas negaletu ju gauti, raszyk tiesiog in mus.
Kas reikalauja gydymojo patarimo gauna ji nemokamai, paraszes in

W. F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS IOWA

Ju Reikalavimas Neturi Rubezių

Turkiskas maiszytas tabakas visus vilioja savo gražumu. Toki
malonu kvapsni paprastai turi tik brangieji cigaretai ir daugelis
negali tuomi džiaugtis. Mes netik permaine toki padejima, bet
pasitikim ir ant turtingesniu žmonių ir teisingu kritiku tarpe savo
rukutoju. Menka uemokestis už

Zira Cigarettes

5c for 10

Visos rinklines turkiskas
priemaiszos ir kvapsniai
audeti in ZIRA cigaretas —
visas sunkumas isznestas.

Turtingi-Szelvus-Kvepia

Ja priemaiszos suteikia
szvelnu net saldu kvapsni—
iszinta rukyma. Amerikos
prezidentas neruko geresniu
cigaretu, kaip kad jus galite
rukyti nusipirke szitas ZIRA
CIGARETU.

Tai buvo stebetina dideli
tabako pirkiniu—daug dides-
nis už kitus—kad paviejo
mums tokiu rusziu cigareta
pardavineti po 5c už 10.

Puikios Satino Dovanelės
yra randamos koznam pakle-
lije ZIRA cigaretu, aktoriu,
kvietku ir paukszoziu paveik

UBAGO MEILE.

Ant Tamaszaucku kiemo prie tvarto stovėjo Magde ir dabojo parsuikuus idant jie edant nesupjautu, arba kad neisverstu lovilio su szutytom bulbėm ir apibarstytom miltais.

Parsuikuai vienas per kita knaisiojo snukuciais ir užgredinti tokiu sau valgiu linksmat kriuksejo, o Magde stovėjo prie jų ir dairėsi aplinkui. Laikais žiuredavo in edanciuus parsuikuus ir tada iš jos burnos išsigirdavo pabarimo žodžiai:

— Ar ne esi tu brudė! — Ir vel tykus parsuikiu kriuksejimas, sznėpinejimas. Laikais nekurius pusmetelukas insilpavo su visom keturiom in lovėli, kaip noredamas vi-sa tesla sau pasisavinti.

— O kad tave peibelis tu bjaurybė! — pyko Magde ir tuojau su koja isverzdavo laukan parsuika už lovilio.

— Tegul bus pagarbintais!

Magde atsuko. Priesz ja stovėjo ubagas, biski plikas, biski prazles, su sveiku raudonu veidu ir pamelinavusia nosia. Jo visas stambus kunas buvo atsiremes tik ant vienos kojos. Antros kojos vietoje buvo koja medine, prie kurios nupjauta koja sulig kelio buvo pridurinta. Ant suterzto sermego karojo medalius — per peti pakabinta tarba pilna prikimszta almužnos, o rankoje lazda su pusantro sieksnio ilgio botagu, ant kurio galo da pririzta vinas. Tai buvo didziausia aplinkiniu szneliu baimė. Tas nelaimingas sznelis, jaigu ubagas jam duoda to botago parsgauti.

Magde pasizurejo in dedia labai sznairiai.

— Ant amziū... — atsake suduodama su ranka per nugarą vienam parsuikiui, kuris inkando kitam ausi.

Ubagas pasiremes ant lazdos tyloje, žiuredamas staciai in mergina. Magde apeme didis piktimas. — Nuo kiauliū sunku pasitraukti, o czia priesz ja da tokiai diedas, ubagas atsistojęs tyso. Užsigrizo nuo jo pečiai is in suniurejo:

— Eikite pirkion, pas gaspadine... Asz czia jums jokios almužnos neduosiu...

— Aa... Kas ten man almužna!... Geras zodie, tai taipgi almužna. Ir nors zodie yra labai pigus, tai delto liges laikas jo negaliu sulaukti...

Mergina neatsisauke, kiba eik in parsuikuus. Ubagas buvo susimaizes kaip szuva, kuris senda ka nors nustverti prie zmoniu ir kurie jam iszkausia nugarą su lazdomis ir botagais. Bijojosi prisitarti, bijojosi prakalbinti, nors akys jam in virszu iz kaktos lindo — taip baisiai lokamniai žiurejo in mergina Magde.

Ar ji grazesne už kitas?... Gink Motina Dievo!... Seniai, kada jis vaiske tarnavo, tiek daug visokių merginu mate, bet dar kokiu!... Magde-gi pamylo del to, kad ji biedna, kad ji pas gaspadorius tarnauja ir kad bus lengviau ja prikalbinti, prie savęs pritraukti. Kad ji norints butu ne Tamaszaucku tarnaita, kad ji nerizta butu ju dukte, kad ji butu kaszin kokia, kad turtinga, tai vistiek jam butu gera pati ir ji jam tiktu. Ba ji savyje turu ka toki, kad jam taip limpa prie szirdies. Mergina yra tingine, koznas apie tai žino. Szventu dienu tegul bus kad ir daugiausiai, ji nepasikrutins — bet tokia tiningyste ubagai takti labai pri-tinka In tokia apskretusia ap-sileidusia kaip ji, nepaziuretu net niekas, bet tasai apskreti-mas, nezina delko, ubagai la-bai prie szirdies lipo labai pa-tiko. Ir kada ji nuo jo užsisu-sus stovi, užsimaudus, visa purvina, su mezalais apsi-draibeszcius — tai ubagas ži-ur in ja, kaip in savo maldai-kynges abrozeli, nenukreipia net akiu.

Pradejo nedrasiai: — Na ir kaip tenai?... Ar nori už manes isztekėti?... ka? Sakau tau mergele: isztekėk už manes.

— Turesi szventa gyvenima. Tau neliepsiu nieko o nieko... Galesi sau miegoti nors iki pietu, galesi daryti, ka tik tu noreisi... Asz tau visko in nameliu pristatysiu... kiba paukseszio pieno tau ne-galesiu niekur gauti... tik isz-tekek.

Susimaizesymas nuo jo veido nyko — su medine koja viena žingsni padare in tuojau atsi-rado prie Magdes szono. Pra-dejo jai vel viska pasakoti pradejo kalbinti.

Mergina buvo pasiputis in nieko neatsake. Nuo jo žusi-suko, susirauke ir pradejo par-suikuus musti, jaigu kuris ka-blogo padarydavo. Bet ubago žodžiai jos duszion krito in ten neskeno be jokio zenklo.

Biedna mergina, be tevu iz augus, valkiojasi po sviete, ne-zino net, kiek tur metu. Visa-da tarnauk, visada uždarbiauk dabar jau ir nodiejo nera, kad kada nors gyvenimas persimai-nytu. Sunkus gyvenimas — dirbk, dirbk ir dirbk, visada stovi ant tavo sprando ir da-rekia:

— Tingine!... — Niekam netikus! — Dykaduone! — Kad ir in siena mestum, tai priliptum!...

Visi juokiasi isz jos darbo, isz jos valksesziojimo, isz jos purvinumo, isz jos iszrodymo. Viskas, ka ji tik daro — tai ne gera ka pasako — tai dur-na, apsiurengia — tai juokin-ga. Varo, vaiko, rekia pravar-džiuoja, keikia, o czia priegat-tam vis reikia dirbti. O ar sziausia ankstus kelimas ryt-meziats. Gaspadine ja vis su-szaltu vandeniu pažadina: žiema szalta, tamedu, kurk ug-nis peciniuje.

Net pasikrate. — O tasai ubagas jai maelvoja toki roju. Taip kaip tydzia, taip kaip jis zinotu, kas jai kenkia.

Labai supyko ji ant visu zmoniu. O kad arcziausia jos stovėjo ubagas, tai ant jo ir visavejo piktuma iszliejo:

— Tai ko czia dabar jus nuo manes nortė?... Piktavala-nda ta dedia atnesze. Kur tik žengsi, jis visur paskui ta-ve trapalinea ir neduoda jai pakajaus! Sarmata, negražu!

— Kur tik parodysiu akis, visi isz manes juokiasi, buk kokiai diedas paskui mane besimei-lindamas valksesziojas.

Pradejo verkti. Szluoste purvina veida, o aszaros kaip žirnias isz akiu krito. Verk-dauna kalbejo:

— Ar tai jau neturite kitu sau merginu?... Ar tik mane viena pažinate in matote?... Nors syki atsikabinkite nuo manes ba reiks isz czia pabeg-ti, ar kas jau.

Ubagas labai susijudino. Paskui didžiai supykes atstie-pė:

— Ka, tai asz koksi pas-tumdėlis?... Ar asz ne cziabu-vis?... Arba asz koksi vagis?...

— Na ir kaip tenai?... Ar nori už manes isztekėti?... ka? Sakau tau mergele: isztekėk už manes.

— Tingine!... — Niekam netikus! — Dykaduone! — Kad ir in siena mestum, tai priliptum!...

Visi juokiasi isz jos darbo, isz jos valksesziojimo, isz jos purvinumo, isz jos iszrodymo. Viskas, ka ji tik daro — tai ne gera ka pasako — tai dur-na, apsiurengia — tai juokin-ga. Varo, vaiko, rekia pravar-džiuoja, keikia, o czia priegat-tam vis reikia dirbti. O ar sziausia ankstus kelimas ryt-meziats. Gaspadine ja vis su-szaltu vandeniu pažadina: žiema szalta, tamedu, kurk ug-nis peciniuje.

Net pasikrate. — O tasai ubagas jai maelvoja toki roju. Taip kaip tydzia, taip kaip jis zinotu, kas jai kenkia.

Labai supyko ji ant visu zmoniu. O kad arcziausia jos stovėjo ubagas, tai ant jo ir visavejo piktuma iszliejo:

— Tai ko czia dabar jus nuo manes nortė?... Piktavala-nda ta dedia atnesze. Kur tik žengsi, jis visur paskui ta-ve trapalinea ir neduoda jai pakajaus! Sarmata, negražu!

— Kur tik parodysiu akis, visi isz manes juokiasi, buk kokiai diedas paskui mane besimei-lindamas valksesziojas.

Pradejo verkti. Szluoste purvina veida, o aszaros kaip žirnias isz akiu krito. Verk-dauna kalbejo:

— Ar tai jau neturite kitu sau merginu?... Ar tik mane viena pažinate in matote?... Nors syki atsikabinkite nuo manes ba reiks isz czia pabeg-ti, ar kas jau.

Ubagas labai susijudino. Paskui didžiai supykes atstie-pė:

— Ka, tai asz koksi pas-tumdėlis?... Ar asz ne cziabu-vis?... Arba asz koksi vagis?...

Paredai isz senoviszku laiku Anglijo.

Ant parodos kuri atsibuvo Londone po vardu "Szakspirizka Anglije," eme dalybas daugelis zenklivu ypatu. Ir ameri-konai radosi ant tos parodos kurie mokedavo po \$50 už sedy-nia.

Kad man koja vainoje nupjo-ve?... Taigi asz nesipulu suko-ti, o dirbti ant žemes nereika-lauju, ba žemes neturiu. Bet mane pats ciesorius laiko savo apiekoje, alga gatau kas trys menesiai. O ar asz diedas, ar ne diedas, tai jiems pasakyti-eu asz dieldu-buvau, dieldu-eu ir isz Pono Dievo loskos dieldu iki smerties busiu-o tie žmones, ka isz manes juokiasi, tai-kaip Ponas Jezus pavelis-dar bus gerai, kad kur patvo-ruose gaus sau gala!

Mergina nusiramino. Lovu-kas buvo tuszczias. Stvarste parsuikuus tai už ausu, tai už vuodegu ir in tvarta stumde.

Nieko nesake ubagai. Kvai-las mislina, kad jisi ne die-das — tai toji sarmata. Tai kad ne sarmata. Tada moke-cziau kaip ant svieto gyventi! Iszsimiegočiau už visa savo gyvenima. Ba turbūt ubago pirkioje ir darbo yra mažai. Koks ten darbas bus? Ne že-mes, nei jokio gyvilio. Glu-docziau sau nuo ryto iki tamsiai nakčiai ir nieko tada ne-veikciau.

Užtrenke tvarto duris ir už-suko sukyne. O ubagas praszė ir kalbino.

— Mielini, kad ubago duo-na tai tokia bloga?... Aa! Eik ir pereik visa kaima, kad kas taip valgytu, kaip asz valgau, kad kas taip nesirupintu su viskuomu, kaip asz nesirupinu. Ar gal man szienas pusta? Ar kiba asz turiu padotkus moke-ti? Žmogus alga turi, gerus žmones lankai, duonutes ir mesos susirenki ir tankiai sau arieklos iszsigeri... Tiktai isz-tekek už manes, mergele, isz-tekek už manes!

Ji ejo palengva pirkion, diedas paskui ja lingavo per purvina.

— Na, ir kaip gi? A? Magde atsuko in dieda szonu.

— Palaukite dar dvi nede-lias.

Pacijantais in važiuojen-ti dviračiu.

— Hej, hej! saidovu teip ne gali tu visada važinėti!

— Ka, ne galu — na tik žiurek kaip galu ir leidosi to-lin.

Gal užbėgs.

Girtas stovi ir su galva kraipo, — o praeigis paklause:

— Ej tu girtuoklau, ko cze stovi ir da galva kraipai?

— Mat, brolau tieje namai bega vienas už kito, tai asz vaktuoju ar mano ne užbėgs-tai tada inbegsiu in vidu.

Ne skaito.

Sudžia: — Kiek turi metu? Kaltininkas: — 29 ponas sudžia!

S — O kad metrikuose stovi 31?

K — Asz du metu sirgau, tai tu ne skaitau.

— Na ir kaip tenai?... Ar nori už manes isztekėti?... ka? Sakau tau mergele: isztekėk už manes.

— Tingine!... — Niekam netikus! — Dykaduone! — Kad ir in siena mestum, tai priliptum!...

Visi juokiasi isz jos darbo, isz jos valksesziojimo, isz jos purvinumo, isz jos iszrodymo. Viskas, ka ji tik daro — tai ne gera ka pasako — tai dur-na, apsiurengia — tai juokin-ga. Varo, vaiko, rekia pravar-džiuoja, keikia, o czia priegat-tam vis reikia dirbti. O ar sziausia ankstus kelimas ryt-meziats. Gaspadine ja vis su-szaltu vandeniu pažadina: žiema szalta, tamedu, kurk ug-nis peciniuje.

Net pasikrate. — O tasai ubagas jai maelvoja toki roju. Taip kaip tydzia, taip kaip jis zinotu, kas jai kenkia.

Labai supyko ji ant visu zmoniu. O kad arcziausia jos stovėjo ubagas, tai ant jo ir visavejo piktuma iszliejo:

— Tai ko czia dabar jus nuo manes nortė?... Piktavala-nda ta dedia atnesze. Kur tik žengsi, jis visur paskui ta-ve trapalinea ir neduoda jai pakajaus! Sarmata, negražu!

— Kur tik parodysiu akis, visi isz manes juokiasi, buk kokiai diedas paskui mane besimei-lindamas valksesziojas.

Pradejo verkti. Szluoste purvina veida, o aszaros kaip žirnias isz akiu krito. Verk-dauna kalbejo:

— Ar tai jau neturite kitu sau merginu?... Ar tik mane viena pažinate in matote?... Nors syki atsikabinkite nuo manes ba reiks isz czia pabeg-ti, ar kas jau.

Ubagas labai susijudino. Paskui didžiai supykes atstie-pė:

— Ka, tai asz koksi pas-tumdėlis?... Ar asz ne cziabu-vis?... Arba asz koksi vagis?...

Moteres vysta.

Visosia szalyse platinasi sauksmas, tvirtinantis paleng va moteru grazybes nykima. Ar tasai sauksmas yra teisin gas — negalima tvirtinti.

Jaigu isz tikruju skaitlius graziu moteriū laipsniskai mazinasi, be abejones tas slen-ka nuo seniai labai iszpalengvo kadangi niekur ir niekad gra-ziuju moteru "valdiszko" sura-szo nebuvo, tat sunku tikrai patirti, ar tie kurie tuos szauks-nus platina yra apie ta daly-ka persitikirne, ar tiktai taip sau, isz nuobodumo, pasauliui "liudnas" zinias garsina.

Neseniai garsus Prancuzijos rasztininkas Diffloth apie ap-kalbama dalyka iszleido kny-ga kurioje savo tvirtinimu no-rints faktais neparemia, bet ap-kalba placziai priezastis, kuriu-delei moteru grazybe iszpa-lengvo nyksta.

Pirmausia minetas rasztinin-kas tvirtina jog mažiausia gra-ziu mo'eru sutinkama ten, kur invairios zmoniu rasos tarp saves maiziosi o ypatingai tas veikiasi vidurinej ir vakarinej Europoje.

Sziauriose ir pietuose rasos yra daug tyresnes, pertat tenai ir moteru graziu galima sutik-ti da daugybe. Czia veikia gamtos teise, kuri dvieju rasu ainiuose palieka savo atspindi perpus tiek dovanu kiek tu ai-niu turi patis masyzti rasu gimdytojai t. y. ainiai nuo savo maizytu gimdytoju geru ir blogu pusia ingauna tik puse to, ka turejo ju gimdytojai. Pagal tos regulos, isz augulin-gu tevo ir mazos motinos vai-kai buvo ir esti vidutinio ugio.

Noredamas savo tvirtinimu iszvesti rasztininkas Diffloth prikergia statistika, netiek ki-ba teisinga kiek charakteristizk ka: jisi sako, kad Germanijoj ant szimto moteru atsiranda: 30 biauuru (negraziu), 40 su-menksiu, 9 patogios, o tik vie-na ant 200 atsiranda su tikra grozybe. Prancuzijoje szimte moteriū galima rasti viena gra-zią, 60 patogiu, malonių 20 su-menksiu ir tiek pat ne graziu Anglijoje ir Szvaicarijoje gra-ziu moteriū atsiranda daugiau. tarp szimto ju galima kokis desetas surasti. Bet da ge-riau dalykai stovi pietinej Ita-lijoj ir sziaurinej Aprikoj tarp arabu, kur graziuju moteriū galima atstati jau net 20 nuo szimti. Pagalios rasztininkas tvirtina jog Prancuzijoj ir Vo-kietijoj tarp gyventuju labai sunku surasti grynos rasos pa-vidalia, visur vienas misziny-s, sziaures su pietais, vakaru su rytais.

Antra svarbia moteriū gra-bes nykimu priezastimi — ap-sileidimas. Kuno kultas (tiky-ba), su kuriuo atsizymeje sene biniai greekai ir rymonai, be veiki visai isznyko, palikdamas vieta dviasios kultui.

Szi dienu moterystese nete-mijama visai nei in ugi, nei in sudejima, nei in rasos grynu-ma.

Seniau buvo daugiau turtin-gu zmoniu, gerai pasilaikan-cziu bet buvo daugiau ir bie-dingu ir vargdieniu. Tarp pir-mutiniu tankiausia moterystes buvo parenkamos, tat ir ainiai buvo grazius. Bedingi žmones visada turedavo negrazius. Sziaudie daugel tame invyko permalnu; atsirado ir prasipila-tino luomas vidutinis, isz czia-tai in pacina didis skaitlius mo-teru abejutiskiu — nei graziu nei negraziu.

Žmonija demokratizuoja-si, jos burvio salygos laipsniskai vis labiau lyginas, ir sykiu nyksta žmogaus kuno grazybe, kuri kadaisia aristokratams buvo kaip koksi monopolis.

Prie tv svarbiu priezasciu prisideda da ir gyvenimo saly-gos. Feminizmas yra bediariu-lium, moters kadangi, kurios sykiu su vyrais privalo savas uzlaikymui dirbti, negali jokiu budu aukleti savo grazybes ku-ri reikalauja rupestingos glo-bos.

O ateitis! Rasztininkas Diff-loth jos neaprupina podaug juodai. Moters grozybe nyk-ta bet deku higijenos iszsipla-tinimo pazinciai, galima ture-ti vilti jog busimos kartos diaugis moterims netiek gra-ziomis, kiek sveikomis. Delei zmoniu gimines palaikymo — visu svarbiausia sveikata.

— Na ir kaip tenai?... Ar nori už manes isztekėti?... ka? Sakau tau mergele: isztekėk už manes.

— Tingine!... — Niekam netikus! — Dykaduone! — Kad ir in siena mestum, tai priliptum!...

Visi juokiasi isz jos darbo, isz jos valksesziojimo, isz jos purvinumo, isz jos iszrodymo. Viskas, ka ji tik daro — tai ne gera ka pasako — tai dur-na, apsiurengia — tai juokin-ga. Varo, vaiko, rekia pravar-džiuoja, keikia, o czia priegat-tam vis reikia dirbti. O ar sziausia ankstus kelimas ryt-meziats. Gaspadine ja vis su-szaltu vandeniu pažadina: žiema szalta, tamedu, kurk ug-nis peciniuje.

Net pasikrate. — O tasai ubagas jai maelvoja toki roju. Taip kaip tydzia, taip kaip jis zinotu, kas jai kenkia.

Labai supyko ji ant visu zmoniu. O kad arcziausia jos stovėjo ubagas, tai ant jo ir visavejo piktuma iszliejo:

— Tai ko czia dabar jus nuo manes nortė?... Piktavala-nda ta dedia atnesze. Kur tik žengsi, jis visur paskui ta-ve trapalinea ir neduoda jai pakajaus! Sarmata, negražu!

— Kur tik parodysiu akis, visi isz manes juokiasi, buk kokiai diedas paskui mane besimei-lindamas valksesziojas.

Pradejo verkti. Szluoste purvina veida, o aszaros kaip žirnias isz akiu krito. Verk-dauna kalbejo:

— Ar tai jau neturite kitu sau merginu?... Ar tik mane viena pažinate in matote?... Nors syki atsikabinkite nuo manes ba reiks isz czia pabeg-ti, ar kas jau.

Ubagas labai susijudino. Paskui didžiai supykes atstie-pė:

— Ka, tai asz koksi pas-tumdėlis?... Ar asz ne cziabu-vis?... Arba asz koksi vagis?...

— Tingine!... — Niekam netikus! — Dykaduone! — Kad ir in siena mestum, tai priliptum!...

Visi juokiasi isz jos darbo, isz jos valksesziojimo, isz jos purvinumo, isz jos iszrodymo. Viskas, ka ji tik daro — tai ne gera ka pasako — tai dur-na, apsiurengia — tai juokin-ga. Varo, vaiko, rekia pravar-džiuoja, keikia, o czia priegat-tam vis reikia dirbti. O ar sziausia ankstus kelimas ryt-meziats. Gaspadine ja vis su-szaltu vandeniu pažadina: žiema szalta, tamedu, kurk ug-nis peciniuje.

Net pasikrate. — O tasai ubagas jai maelvoja toki roju. Taip kaip tydzia, taip kaip jis zinotu, kas jai kenkia.

Labai supyko ji ant visu zmoniu. O kad arcziausia jos stovėjo ubagas, tai ant jo ir visavejo piktuma iszliejo:

— Tai ko czia dabar jus nuo manes nortė?... Piktavala-nda ta dedia atnesze. Kur tik žengsi, jis visur paskui ta-ve trapalinea ir neduoda jai pakajaus! Sarmata, negražu!

— Kur tik parodysiu akis, visi isz manes juokiasi, buk kokiai diedas paskui mane besimei-lindamas valksesziojas.

Pradejo verkti. Szluoste purvina veida, o aszaros kaip žirnias isz akiu krito. Verk-dauna kalbejo:

— Ar tai jau neturite kitu sau merginu?... Ar tik mane viena pažinate in matote?... Nors syki atsikabinkite nuo manes ba reiks isz czia pabeg-ti, ar kas jau.

Ubagas labai susijudino. Paskui didžiai supykes atstie-pė:

— Ka, tai asz koksi pas-tumdėlis?... Ar asz ne cziabu-vis?... Arba asz koksi vagis?...

— Tingine!... — Niekam netikus! — Dykaduone! — Kad ir in siena mestum, tai priliptum!...

Visi juokiasi isz jos darbo, isz jos valksesziojimo, isz jos purvinumo, isz jos iszrodymo. Viskas, ka ji tik daro — tai ne gera ka pasako — tai dur-na, apsiurengia — tai juokin-ga. Varo, vaiko, rekia pravar-džiuoja, keikia, o czia priegat-tam vis reikia dirbti. O ar sziausia ankstus kelimas ryt-meziats. Gaspadine ja vis su-szaltu vandeniu pažadina: žiema szalta, tamedu, kurk ug-nis peciniuje.

Net pasikrate. — O tasai ubagas jai maelvoja toki roju. Taip kaip tydzia, taip kaip jis zinotu, kas jai kenkia.

Labai supyko ji ant visu zmoniu. O kad arcziausia jos stovėjo ubagas, tai ant jo ir visavejo piktuma iszliejo:

— Tai ko czia dabar jus nuo manes nortė?... Piktavala-nda ta dedia atnesze. Kur tik žengsi, jis visur paskui ta-ve trapalinea ir neduoda jai pakajaus! Sarmata, negražu!

Isz Rosijos, Lietuvos ir Lenkijos.

Sieratele iszlaimėjo puse milijono rubliu.

Pskovas. — Tula sieratele 8 metu senumo, kuri radosi pri-glaudoje del sieratu czionais, iszlaimėjo ant laterijos puse milijono rubliu (apie 250 tuks tancziu doleriu). Tevas mirda-mas palikofijai kaip vienatini truta, nupirkta bilietu ant lo-terijos, tikedamasis jog gal bus giluknimas ir užtvirtys atej-teje gyvenima jojo sieratelei.

Mirusio tevo pagaidimas iszsi-pilde — sieratele laimejo dyde-li losa. Gymines kurie mažai rupinosi apie varginga gyveni-ma sierateles, dabar visi gei-dė jiaja priglaust pri savės užtikrindami gera iszauginima mergaites. Virszininkai pri-glaudos sieratieliu tame tyksle aplaikineja daug gramatu.

Surado duktere ant kru-tancziu paveikslu.

Petersburgas. — Vienam isz czionaitiniu teatreliu kuriame rode krutanczius paveikslus, kada regetojai priziuriunejo kokiam tai sugraudinancziam paveikslui, staigai kas tokis susuko:

— Tai mano dukte Liza!

Terp publikos sukylo sumi-szimas. Tuojau viskas iszsi-aiszinko. Kokis tai senukas su aszaromis apskajinejo, buk ant paveikslu pazino savo duktere, kuri penki metai apleido gim-tine szali nusiduodama in Pe-tersburga jeszkoti užsiemymo Norints visur jaja jieszkoti, bet nesurado tik dabar. Kaip rodos tai senukas dabar ant tikruju suras savo dukrele.

Nedave paciez nusiudinti — pats likos nudurtu.

Kaime Mozylu, 45 metu kaimuote Galkina, pati supa-ralizavoto vyro, apsunkeita dydele szeimyna, priziurinejo jin kaip maža vaika. Negale-dama ilgiaus nukensti nelai-me savo vyro nutare atimt sau gyvanti Ana nedelia nakties laike pasikore ant zovieus du-ri. Vyras matydams ka ju pati papilde o negaledamas pati atsikirti ir ubegz josies darbe pradejo szaukt pagia-lbos, pabudinamas isz miego 10 metu mergeite, kuri prie-begz prie motinos nuprove vir-ve. Galkiene atsigaivinus pa-griebe gulinti peili ant stalo paszauke: "Kam-gi davei zia-nia?" ir indure peili vyrai in in krutina. Tasai mirdamas dekaivojo paciaz už palengvini-ma sopulu ir praszė kaimynu ydant jog pacze ne arestavo-tu. Motere likosi po priziura palicijos.

Pardave žydams skarba už 1000 rubliu.

Lomza. — Pas kupezius Hema ir Abraoma Wyszova-tus, atejo Konstantas Nitkauc-kas, kaimietis isz artimo kai-mo, rodinamas židams do pi-ningus, aplipytais žeme klaus-damas ar turi jeite koke verte.

Žydai ant greito perziureja piningus ir nuplove žemes, persitikirno jog tai auksines penkrublines.

Kaimuotis apreiszke židams, buk jojo kaimynas Rožanskis rado "skarba", iszskadamas du maiszus tokiu piningu, žy-dai nutare pirkti "skarba" by-le tik ne brangei reikalautu.

Taji vakara židai pribuvo arti kaimo Kranku o kaimuo-czei atvezde du maiszus tojo skarbo. In keles minutes pa-dare giszefta; nupirko skarba už 1000 rubliu. Kaimuoczei immete maiszus in židu veži-mus su persergerjimu, ydant niekam ne kalbeto apie sura-dima skarbo, nes gales pa-duot daugiau jiems.

Židelei pribuvia namon, at-riszo maiszelus ir vos ne krito isz nusiminimo. Maiszeluose radosi akmens, seni guzikai, szaszlavai ir t. t. apgaviku ne sueme.

Du pucai.

— Ar zinai kumai, jog usz 13 metu bus pabaiga svieto.

